

Wij kunnen in deze periode van Corona-crisis de Paasweek niet samen vieren. Daarom schrijven wij als voorgangers van de gemeente Westerwert en Nijkleaster een meditatie voor Witte Donderdag, Goede Vrijdag, Stille Zaterdag en voor Paaszondag. Wij schrijven de meditatie bij een afbeelding uit de Redbad-tsjerke in Jorwert. Wij hopen dat je de rust en stilte zult kunnen vinden bij het bekijken van de afbeelding en het lezen van de meditatie.

Meditatie voor Stille Zaterdag 2020

(door ds. Saskia Leene)

‘Erbij blijven’

Als er iemand gestorven is, hoe goed is het dan dat er handen zijn die weten wat te doen: handen die verzorgen, handen die organiseren, handen die troost bieden. Na de dood van Jezus is het Jozef van Arimatea die uit de schaduw naar voren stapt en deze taak op zich neemt. Hij vraagt Pilatus om het lichaam van Jezus en legt het in het rotsgraf dat hij eerder voor zichzelf had laten uithouwen. In alle ontreddeering doet hij wat nu nodig is. Hij draagt zorg voor Jezus' lichaam.

Als er iemand gestorven is, is ook iets anders nodig en goed. Het evangelie volgens Matteüs besluit het relaas over de graflegging door Jozef van Arimatea met één onopvallend zinnetje:

Maria uit Magdala en de andere Maria bleven achter,
ze waren tegenover het graf gaan zitten.

Het is precies dit zinnetje waarop het slotkoor uit de Mattheüs-Passion is gebaseerd, 'Wir setzen uns mit Tränen nieder.' Daarover ging de meditatie voor Goede Vrijdag van Hinne Wagenaar gisteren. Hij richtte onze blik op het leed en onrecht in de wereld van nu en op ons verlangen naar opstaan daaruit. Maar zover is het nog niet. Vandaag, Stille Zaterdag, wil ik verwijlen bij het stil zijn en het wachten zelf.

De twee vrouwen blijven bij het graf. Met tranen of zonder, dat vertelt Matteüs niet. Ze zitten daar. Ze doen niks. Waarom zouden ze blijven? Wat zoeken ze? Wat heeft het voor zin? Als je het wel eens hebt meegemaakt, het sterven van iemand dichtbij je, dan weet je dat die vragen er helemaal niet toe doen. Erbij blijven, wachten, stil vallen ten overstaan van iemands dood: het is nodig, al zou je het willen ontvluchten. Het is goed, ook al is het inverdrietig. Want zo blijf je de dode nabij. En hoe tegenstrijdig het ook klinkt, het is de enige manier om jezelf nabij te blijven en uiteindelijk het leven terug te vinden. Alleen door het verdriet heen kan er weer vreugde komen. Alleen via het neerzitten kun je weer opstaan.

Jozef van Arimatea en de beide Maria's laten twee manieren zien van omgaan met de dood en met andere moeilijke situaties, de weg van het doen en de weg van het zijn. Nu de wereld op zijn kop staat door de coronacrisis, zijn beide wegen belangrijk, voor de wereld en voor ons eigen leven. Het is hartverwarmend hoe talloze mensen hun handen uit de mouwen steken en zich inzetten. Handen die verzorgen, handen die organiseren, handen die troosten. Dat is de weg van het doen. Om met Judith Herzberg te spreken:

(...)
wat zou het loodzwaar
tillen zijn wat een gezwoeg
als iedereen niet iedereen ter wille
was als iedereen niet iedereen
op handen droeg.

Trouwens, niet alleen in actie komen voor anderen, ook jezelf goeddoen is extra nodig, nu we meer thuis zitten, misschien meer alleen zijn, of meer onrust en zorgen hebben.

De andere weg, de weg van het zijn, loopt minder in het oog maar is net zo noodzakelijk. Wat gebeurt er allemaal, met de wereld, met mijn leven, met mijn binnenkant? Wat wordt er in mij losgewoeld nu zoveel dingen zijn stilgevallen? Hoe ben ik, in deze tijd? De weg van het zijn zegt: laat dat alles er maar zijn en ga erbij zitten. Kijk het aan, met mildheid. Je hoeft niet weg te vluchten. Blijf ademhalen. Vertrouw je, met alles wat er in je is, toe aan de Ene.

Hoe ik ook ben
in donker gehuld,
nog wacht mij de morgen.

Hoe ik ook ben
geworden tot niets,
nog ziet mij die Ene.

Hoe ik ook ben
verloren geraakt,
nog draagt mij een engel.

Hein Stufkens